

97 1. Beh. af Forst. t. Finantslov f. Finantsaaret fra 1. April 1874 til 31. Marts 1875.

98

Hvis var Skylden?) Ja, hvis var Skylden for, at vi ikke senere have kunnet faae den? Man har jo ikke senere villet vedstaa, hvad man dengang godkjendte. Jeg skal tillade mig med den ærede Formands Samtykke at fremhæve blot et Par Ord, som da bleve udtalte her i Salen af den daværende Folkethingsmand for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen). Han siger om denne Sag: „Naar der bliver givet, hvad jeg forlanger, og det skal ikke lykkes det ærede Medlem — det var Folkethingsmanden for Viborg Amts 4de Valgkreds (Rjør), han talte til — at bevise, at der ikke er givet os, hvad vi have forlangt, vilde jeg skamme mig for mig selv, hvis jeg vilde sige, at der ikke er blevet opnaaet Noget derved, men at vi skulde forlange andre og større Indrømmelser.“ Men uaagtet det ærede Medlem den Gang udtalte, at han vilde skamme sig for sig selv, dersom man ikke vilde tage det, man den Gang kunde faae, er han dog senere gaaet derfra og har ikke villet tage det, ja han har endog saa ude i Landet gjort gjældende, at hvad vi den Gang kunde faae, var Noget, vi paa ingen Maade kunde være tjente med. Jeg skal overlade til det ærede Medlem at forklare, hvorledes der kan blive Overensstemmelse i en saadan Fremgangsmaade. Naar man nu saaledes ved en systematisk Opposition har fortrængt et Ministerium for dette og detsfor har fremkaldd et partielt Ministerskifte — thi det vil erindres, at den sidst aftraadte Finantsminister traadte fra sin Bestilling, fordi Thinget her negtede at bevilge Indkomsskatten — naar man nu endelig ogsaa sætter dette Ministerium Stolen for Døren og ved at gjøre det yderste Skridt og negte Finantsloven i alt Fald vil forsøge at tvinge det til at træde af, saa nytter det ikke Noget, at man siger, at man ikke vil berøve Hans Majestæt Kongen hans Særrettedighed til selv at vælge sine Ministre; thi ved saaledes den ene Gang efter den anden at gjøre det umuligt for de Ministre, som Hans Majestæt Kongen vælger, at regjere Landet, tvinger man tilsidst Hans Majestæt til at søge sine Raadgivere mellem selve Oppositionens Flertal, og det turde derfor være paa Tide, at Flertallet staar frem og ærligt, aabent og ærligt, udtaler, at det er rede til ud af sin Midte at danne en Regjering, og at det tror at kunne danne en Regjering, som er Situationen voksen, thi vil Flertallet ikke det, saa bringer det det tilsidst dertil, at det er umuligt at faae Landet regjeret med den bestaaende Forfatning. (Verg: Saa maa vi have den forandret). Men dertil hører den bestaaende Repre-

sentations Samtykke. Men selv om de ærede Medlemmer af Oppositionen ved denne Leilighed vilde erklære, hvad der jo efter de offentlige Tider allerede skal være udtalt paa et Folkemøde, at de ere rede til at paatage sig at være Ministre, naar Hans Majestæt forlanger det, ere de ærede Medlemmer saa ogsaa i Besiddelse af Midler til at fremkalde en Samvirken mellem dette Thing og det andet Thing, vil en saadan Regjering være i Stand til at udøve det Kunststykke, som det ærede Medlem for Beile Amts 2den Valgkreds (Berg) talte om, at tilvejebringe en Samvirken mellem de to Thing, det vil sige, at faae det andet Thing til at gaa ind paa dette Things Flertals Villie — thi det er jo dog det, der skal opnaas; kan man ikke opnaa Andet, end at gaa ind paa det, som det andet Thing nu vil, saa opnaas der Intet for Sagernes Skyld, saa er det kun Personerne, man faar forandrede. Det var ønskeligt, om de ærede Herrer vilde fremhæve, hvilke Midler de tro at have til at formaa det andet Thing til at gaa ind paa dette Things Flertals Anskuelser. Vi have ikke i vor Forfatning en saadan Bestemmelse, som der haves i adskillige andre Landes Forfatning, f. Ex. den preussiske, hvorefter Regjeringen er i Stand til ved en vilkaarlig Forøgelse af Medlems-tallet i Herrehuset at faae Herrehuset med sig. Det eneste Middel, som vor Forfatning aabner til at fremkalde en anden Anskuelse i Landstinget, er Opløsning. Den kan Regjeringen ganske vist foretage, men ingen Regjering kan egenmægtig forandre Valgbestemmelserne for Landstingets Sammensætning; de kunde kun forandres med selve Landstingets Samtykke. Nu har man jo nok set den Paaastand fremsat, at Regjeringen efter en Opløsning kunde besætte de kongevalgte Medlemmers Pladser med andre Medlemmer (Verg: Ja, naturligvis). Naturligvis, siger det ærede Medlem. Man skulde virkelig tro, at der hører noget mere eller noget mindre end almindelig Mennekeforstand til at forstaa Grundlovens § 39 saaledes, at de kongevalgte Medlemmer skulde miste deres Mandater ved en Opløsning af Landstinget; thi det hedder i Grundlovens § 39: Kongens Udnevnelse af Landstingsmedlemmer sker paa Livstid. Er det muligt at give disse Ord nogen anden Forklaring end den, at de Mand, der engang ere valgte til kongevalgte, vedblive at være kongevalgte deres hele Levetid, medmindre en af de to Eventualiteter indtræder, som nævnes bagefter i Paragrafen, nemlig at den kongevalgte selv nedlægger sit Mandat, eller han kommer i det Til-